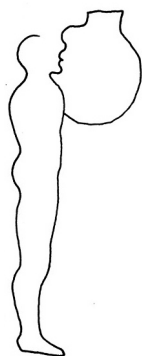


ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΘΑΚΗ



Άρης Καγιάς

Αναζητώντας Την Ιθάκη
ΑΡΗΣ ΚΑΓΙΑΣ

Εικόνα εξώφυλλου: Sam3 (www.sam3.es)
Γραμματοσειρές: GFS Neohellenic, GFS Orpheus Classic
Email συγγραφέα: ariskagias@gmail.com

Ηλεκτρονική έκδοση, 2023



Το έργο αυτό αδειοδοτείται από την **Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 4.0** Διεθνής Άδεια. Για να δείτε ένα αντίγραφο της άδειας αυτής, επισκεφτείτε το <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>. Για οποιαδήποτε άλλη χρήση του περιεχομένου, απαιτείται άδεια του συγγραφέα.

This work is licensed under the **Creative Commons Attribution - NonCommercial- NoDerivatives 4.0** International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>. For any other user of the document, author's permission is required.

Περιεχόμενα

1	Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ μιζέρια	9
	τελευ-τέως	11
	στάσιμος	13
	ἐν καιρῷ	14
2	Τῆς κακοῦργας κοινωνίας	17
	βου-λεφτά-δες	18
3	Μὰ αἱ θετικάί μας σκέψεις	21
	ταξίδι ἀνευ προορισμοῦ	23
	σαπίλαδα	25
	π-λήθη	27
	ρόΔ'ες	29
	καραβοῖσκιωτος	31
	ἔαρ	33
	αω	34
	έρωτ...αλς	39
	π.ναι.λο.3.14	41
	αγέρ'οχι	43
	αρμενί-ζώντας	45
	ταξι-δεῖ	47
	υπ-άρχων	48
	κάθαρσις	50

(ξ)ύπν(ι)ος	52
σελήνη	57
4 Εἰσὶ πολέμιαι τῆς ἀνίας	59
στ' ἄρδα μου	61
φραπές, τσιγάρο, ραντεβού	62
ινδικά του ρο	65
ο θρύλος του Χίρο Ονόντα	67

Στο άγνωστο...
Που θα έλθει,
θα παρέλθει,
κι ότι άλλο θα επέλθει.

Κεφάλαιο 1

Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ μιζέρια

Θλίψη σαν αδιόρατο βελούδο, σα μετάξι,
κανείς δεν την ανίχνευσε, δε βρέθηκε ο τρόπος.
Δε σου φωνάζει: "Είμ' εδώ!", κι ενώ όλα είναι εντάξει,
αυτή 'ναι που θα φταίει, αν δε σε χωράει ο τόπος.
— Λάργκο, "Απ' την αρχή του κόσμου"



ΤΕΛΕΥ-ΤΈΩΣ

Απέτυχα και τώρα πια δεν ξέρω τί να κάνω
πώς θα εξελιχθεί η ιστορία μου παρακάτω;
κι αν κάποτε ήμουν χρήσιμος κι αν ήμουν κάπου πάνω
κατέντησα ένας άχρηστος που έχει πιάσει πάτο

χωρίς ελπίδα κι εύχομαι να γίνει κάποιο θαύμα
αναρωτιέμαι πώς μπορώ το μέλλον μου ν' αλλάξω
γιατί να νιώθω συνεχώς κι ένα καινούριο τραύμα;
να σκέφτομαι τί πρέπει για το μέλλον μου να πράξω;

στη σκέψη μένω συνεχώς και στην ανυπαρξία
τί θα 'μωνα αν γινότανε το αυτό,

το εκείνο,

ή τ' άλλο;

για την πορεία μου επιλογές ανάμειξη ουδεμία
μονάχα για τ' αρνητικά μονίμως να υπερβάλλω

ο τελευταίος κατάντησα απ' όλους τους χαμένους
στα πάντα νιώθω συνεχώς πως έχω μείνει πίσω
εξαντλημένη κάθε μου ρανίδα ζωής και σθένους
και τί να κάνω τώρα ώστε επιτέλους να ξυπνήσω;



στάσιμος

Μες στους τοίχους κλείνομαι και ψάχνω τη γαλήνη
νιώθω την ψυχή μου απ' τη χαρά να παρεκκλίνει
στόχο αναζητώ να βρω σ' εγρήγορση για να 'μαι
μάταια ελπίζω οι σκέψεις μου να πάψουν να πονάνε

σαν κυλάει ο χρόνος και λυγίζει το κορμί μου
ταλαντεύεται, το νιώθω, ολάκερη η ύπαρξή μου
κι αν το πίστεψα ποτέ αθάνατος πως θα 'μαι
άραγε, ακόμα ζουν τ' αστέρια που κοιτάμε;

μόνος σα γεννήθηκα και μόνος σαν πεθάνω
πάντοτε ζητούσα αυτό το κάτι παραπάνω
πίστευα συνέχεια πως ο χρόνος θα μου φτάσει
να γενεί σπουδαία η ύπαρξή μου μες στην πλάση

τώρα εδώ που έφτασα και πες μου τι να κάνω
το άτομο που το 'θελα να γίνω δεν το φτάνω
έπαψα να θεωρώ πως βρίσκομαι σε στάση
μα η πηγή της δύναμής μου οριστικά έχει παύσει

κι όπως κάποτε ποθούσα να γραπώσω τ' άστρα
να γενώ ιππότης που θα κυβερνά σε κάστρα
το χρονόμετρο έχει σταματήσει εδώ και χρόνια
πλέον μετρούν αντίστροφα του τέλους τα κανόνια

έν καιρῷ

Σεισμός μεγάλος τρομερός ταρακουνάει το εγώ μου
βροχή μεγάλη καταιγίδα τρώει τα σωθικά μου
ηφαίστειο εξερράγη μες στο χαοτικό μυαλό μου
χαλάζι φέρνει παγωνιά στην άχυψη καρδιά μου

ο λίβας τσουχτερός σκληρός βαράει πάνω στο δέρμα
μα η ζέστη αδυνατεί να πάει βαθιά μέσα στο στέρνο
γιατί η ψυχή δεν είναι εδώ, κι ας έχει ακόμη αίμα
σα να 'μαι σιδηρόδρομος και να μην έχω τρένο

τυφώνας ταλανίζει την ευαίσθητη ύπαρξή μου
μουσώνες ρίχνουνε νερό, κι εγώ κάτω στο χώμα
η λάσπη πλημμυρίζει λίγο λίγο το κορμί μου
και κεραυνοί τη σκέψη μου τη ρίξανε σε κώμα

τσουνάμι αφίχθη ξαφνικά στις ρότας μου το δρόμο
σφοδρό, ψηλό και γρήγορο ερρίφθη στην ψυχή μου
στο πέραςμά του σκόρπισε στις σκέψεις μου τον τρόπο
και ταιπώρια γνώρισε το σφριγηλό κορμί μου

ανεμοστρόβιλος κακός με κυνηγάει από πίσω
και σύννεφα μου κρύψανε τον ήλιο απ' τη ζωή μου
κι εγώ φοβάμαι μια στιγμή τα μάτια μου να κλείσω
τη νηνεμία ποθώ να ρθεί, μαζί κι η λύτρωσή μου

το ηλιοβασίλεμα ποθώ, τον ήλιο να με φτάσει
τις κόκκινες ακτίνες του να λούσουν την ψυχή μου
και μόλις φωτιστεί παντού απ' άκρη σ' άκρη η πλάση
να νιώσω πως προσήλθε στη ζωή μου η λύτρωσή μου

κι όταν βραδιάσει καρτερώ τ' ολόγιωμο φεγγάρι
στα μάτια μου να ρίξει το απαλό θεσπέσιο φως της
κι όταν του κάθε δέντρου φωτιστεί κάθε κλωνάρι
της σελήνης θα γενεί η ψυχή μου ταξιδιώτης

σα γαληνέψει η θάλασσα και με δεχτεί κοντά της
το κύμα όταν κοπάσει και το λάδι επικρατήσει
ευθύς ολάκερος θα μπω στα δροσερά νερά της
ωσότου όλο το είναι μου η νηνεμία γεμίσει!

Κεφάλαιο 2

Τῆς κακοῦργας κοινωνίας

Ningún gobierno del mundo combate el fascismo hasta su muerte. Cuando la burguesía ve que el poder se le escapa entre los dedos, recurre al fascismo para poder mantenerse.

— *José Buenaventura Durruti, 1936*

βου-λεφτά-δες

Σωτήρες της βουλής που νοιάζεστε για το καλό μας
ρουφήξτε μας το αίμα μπας και έρθει η σωτηρία
δε θέλουμε λεφτά, μονάχα χρέη και το Θεό μας
γνωρίζουμε καλά πως η ευτυχία είναι αμαρτία

δεν είστε ζώα σαν κι εμάς, μα είστε πάντα τίμιοι
τα πλούτη σας αξίζουν τους υπέρογκους μισθούς σας
στην κοινωνία μόνο εμείς είμαστε οι επιζήμιοι
γι' αυτό μειώνονται οι μισθοί εκτός απ' τους δικούς σας

κι αν λέτε τέσσερεις φορές το χρόνο την αλήθεια
περικοπή πως δε θα υπάρξει άλλη στις συντάξεις
στα μάτια μάς κοιτάτε σαν θα μπουν ξανά ψαλίδια
μας λέτε πως τα λόγια σας τα δείχνετε με πράξεις

την ειρωνεία χαίρομαι που εκφράζει κάθε κόμμα
γιατί είστε όλοι μόνοι σας, στο διάολο όλοι οι άλλοι
γιατί όσες κυβερνήσεις και να εκλεγούν ακόμα
το ίδιο παλούκι χώνεται¹ στον κώλο μας και πάλι

¹ Παθητική φωνή, εξού και η κατάληξη σε -αι. Ουκ ολίγα τα γραπτά σχόλια 'πατριωτών' του στυλ: "Μ****α ανθέλλινα ... θα σέβεσε ... θα σου χώσουμαι ..."

οφείλουμε στο φασισμό να το γυρίσουμε όλοι
μα πείσατε πως είναι λύση όλων των προβλημάτων
γιατί σωστό είναι οι πιο χαζοί να είναι πολλοί στην πόλη
δε φταίτε εσείς αρχόντια μας γι' απώλειες χρημάτων

θανατική ποινή αξίζει σε όσους διαδηλώνουν
μα πώς τολμούν ν' αμφισβητούν τη μεγαλειότητά σας
τα μέτρα σας πολύ σωστά τον κόσμο εξοντώνουν
κι οι άχρηστοι επιλέγουν σύγκρουση με τα σκυλιά σας

την κρίση θ' αποφεύγαμε αν δε σπούδαζα ποτέ μου
αν στον μπακάλη απόδειξη κάθε φορά ζητούσα
αχ φόρους να 'δινες κι εσύ φανταστικέ μου γιε μου
καπότες αν δε φόραγα όταν γκόμενες πηδούσα

σιχαίνομαι τους νέους που φεύγουν
για δουλειά στα ξένα
αυτοί είναι οι προδότες διάσπαρτοι στον κόσμο όλο
δεν πείστηκαν, ω̃ αρχων μου, από λόγο σου κανένα
πως για τη χώρα πρέπει να τον παίρνεις από κώλο

Κεφάλαιο 3

Μὰ αἱ θετικάί μας σκέψεις

Não deixes de pensar no sol mesmo que esteja a chover,
que ninguém sobe sem no início ter de descer.

– Dillaz, *"Pessoas Sentidas"*

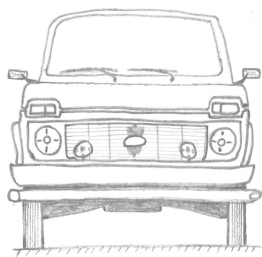
ταξίδι άνευ προορισμού

Μονάχος στον αγώνα σου με σθένος και με πάθος
αναρωτιέσαι πόση ακόμα απόσταση έχει μείνει
ο δρόμος σου δεν έχει επιλογές σωστές ή λάθος
μα μόνο αυτό που είναι γραφτό της μοίρας σου να γίνει

περιπλανώμενος στο άγνωστο στο πέρασμα του χρόνου
κάθε σου βάσανο ένα μάθημα καινούριο που θα μάθεις
ποτές δε συνηθίζεται το αίσθημα του πόνου
μα ξαναστέκεσαι όρθιος σε ότι και να πάθεις

του ταξιδιού σου την αρχή κι αν έχεις πια ξεχάσει
κι η ανεμελιά της νιότης σου ποτέ δε θα επιστρέψει
τί κι αν η αέναη πορεία σου χίλιες φορές αλλάξει;
της δύναμής σου η πηγή ποτέ δε θα στερέψει

ηρωικά εξελίσσεται το έπος της ζωής σου
εντός του κυριαρχούν πολλά τα βάσανα κι οι κόποι
στο τέλος της πολύπαθης οδύσσειας διαδρομής σου
με υπομονή σε καρτερά η ωραία Πηνελόπη



σαπίlada

Φυλακισμένος της ζωής και δίχως ίχνος διαφυγής
μου μένει πλέον ν' αποδεχτώ τη μοίρα μου τη σάπια
φιλοσοφώντας την προοπτική μιας μόνο επιλογής
να φύγω από τα προκαθορισμένα μονοπάτια

ο χρόνος μοιάζει να 'ναι εχθρός, αιώνια μαύρη απειλή
κι ο χώρος μένει στάσιμος στο τώρα και για πάντα
η ελπίδα μένει ζωντανή για μια καινούρια αλλαγή
μα η θέληση ένα παλιό παρατημένο λάντα

μεγάλες μου ένδοξες στιγμές που γίναν όλες παρελθόν
η ανάμνηση το μόνο που μου άφησε η ιστορία
και ξάφνου συνειδητοποιώ πως είμαι πάλι στο παρόν
αιχμάλωτος σε φυλακή που κυβερνά η ανία

εμπρός λοιπόν καλά φτερά και πάμε να πετάξουμε
μια γαμημένη αλλαγή επιτέλους για να γίνει
μπας και το καταφέρουμε το λάντα να τ' αλλάξουμε
σε μια δωδεκακύλινδρη και τούρμπο λαμποργκίνι

π-λήθη

Ψάχνω απεγνωσμένα μες στο πλήθος τη μορφή σου
θέλω να πιστεύω θα ξαναβρεθείς κοντά μου
μες στη στενοχώρια μου σε ψάχνω και θυμήσου
σου είχα πει στοχαστικά θα βρίσκω τη χαρά μου

έφυγες σαν το πουλί που ανοίγει τα φτερά του
δεν το θέλησες μα αυτό ήταν που έπρεπε να γίνει
φτάσαμε στο τέλος του κοινού μας περιπάτου
κι έμεινα να βράζω στην κολάσεως το καμίνι

κι έκτοτε ξεκίνησα να σκέφτομαι υποθέσεις
αν τα πράγματα είχαν έρθει αλλιώς,
πού θα 'σουν τώρα;
αν δεν πέθαινε ποτέ η ελπίδα να επιστρέψεις
αν τα λόγια σου άκουγα
όταν μου είχες πει "προχώρα"

περπατώ μονάχος και σε αναζητώ στο πλήθος
μοιάζω να 'μαι αδιάφορος μα ψάχνω τη ματιά σου
μα οι προθέσεις μου δεν είναι οι ίδιες ως συνήθως
θέλω μόνο να σε δω για να σου πω ένα "γεια σου"



ρόΔ'ες

Παίρνω τα κλειδιά και μπαίνω μες στ' αμάξι
φεύγω μακριά κι ο κόσμος ας χαλάσει
πριν ο πετεινός δυο – τρεις φορές να κράξει
η ψυχή μου να προλάβει να ησυχάσει

ταχύτητα κουμπώνω και πατάω το γκάζι
περνάει τ' αμάξι κι όλα γύρω του τ' αλλάζει
μια λαμαρίνα που κινείται μες στ' αγκάκι
κι ο κινητήρας δυνατές κραυγές να βγάζει

δώστου να πατάω το γκάζι και το φρένο
σε κλειστή στροφή τον κύκλο να ολισθαίνω
κι έτσι με τις μπάντες απ' αυτή όπως βγαίνω
να 'χω κράτημα καλό σα να 'μαι τρένο

κι η ρόδα όταν κουμπώνω τρίτη να σπινιάρει
πατάω αμπραγιάζ κοφτά κι ο δίσκος πατινάρει
το χέρι στο λεβιέ την τέταρτη κοτσάρει
κι ελίσσομαι στην άσφαλτο με τόση, τόση χάρη!

καραβοΐσκιωτος

Επάνω στο κατάστρωμα του καραβιού μονάχος
μετρώ τ' αστέρια οληνυκτίς με ζήλο και με πάθος
αχ καπετάνιε να χαρείς και σδήσε μου τα φώτα
να βρω γαλήνη ψυχική στη βραδινή μας ρότα

το αγέρι να 'ναι συνεχώς ο φίλος μου κι οχθρός μου
και το σκοτάδι να γενεί προστάτης κι αδελφός μου
τ' αστέρια να 'ναι από ψηλά φρουροί που με προσέχουν
τα κύματα οι συντρόφοι μου που δίπλα μου θα τρέχουν

με τη σελήνη ξεναγό στις θάλασσας τα βάθη
όποιο κι αν ήρθε σύννεφο το φως της δεν εχάθη
κι η θάλασσα μίαν άβυσσος, κομμάτι της ψυχής μου
και το νερό της λύτρωση στους πόνους της ζωής μου

καράβι που το κυβερνάει η αλμύρα κι η υγρασία
ελπίδα αιώνιας διαφυγής μες στην ανυπαρξία
κι όσο βαρούν τα κύματα την πλήρη με μανία
το νιώθω, πλησιάζουμε προς την ελευθερία

τούτη η νύχτα μοιάζει να 'ναι αλλιώτικη απ' όλες
δεν υπακούει σε νόμους, σε ταμπού και σε κανόνες
αγέρα φύσα με κι εγώ θ' απελευθερωθώ
κι όσο κουνάει η θάλασσα θα ονειροπολώ

ἔαρ

Ἦρθε η ἀνοιξη, το νιώθω, κι ἀνθήσε ὅλη η πλάση
ο ουρανός ανοίγει, τρυφερά μας παίρνει μάτι
χιόνια και βροχές μια ιστορία που θα περάσει
και το νιώθεις στον αέρα να πλανιέται κάτι

τιτιβίζουν τα πουλιά κι ηχούνε τόσο ωραία
τραγουδάει η φύση τα σολφέζ της με αρμονία
τέλος τα φαινόμενα τα καιρικά τ' ακραία
και το σύμπαν μάς ωθεί στην ψυχική ηρεμία

χελιδόνια από τόπους μακρινούς γυρίζουν
θαύματα μοναδικά η φύση κατορθώνει
δέντρα ανασταίνονται, μπουμπούκια μας χαρίζουν
γύρισε απ' τον Άδη ὁμορφη η Περσεφόνη

αω

Όταν θα έρθει άγγελος μακριά για να με πάρει
και το χρέος μου στη ζωή θα το 'χω ξεπληρώσει
τα όρνια πριν να ρθούνε να μου φάνε το τομάρι
μιαν ανάμνηση η ψυχή μου θα κληθεί να δώσει

ο άγγελος μπροστά μου θα 'ρθει υπόκλιση να κάνει
τα φτερά του θα μαζέψει πίσω από την πλάτη
κι όσο πάρει μια στιγμή για λίγο ν' ανασάνει
δεν το ξέρω αν θα νιώθω τίποτα και κάτι

θα λυγίσει γόνατα μ' ευλάβεια πριν να σκύψει
ταπεινά θα υποκλιθεί μπροστά στην αφεντιά μου
κι η ματιά του μια στιγμή θα μέινει να αγγίζει
το έδαφος που βρίσκεται κάτω απ' τη σκιά μου

τ' όνομά μου μόλις πει τα μάτια θα σηκώσει
και θα καταλάβω αμέσως ποιός είναι ο σκοπός του
μια ευκαιρία πριν το τέλος θέλει να μου δώσει
λύτρωση κι αντίδοτο στα βάσανα του αρρώστου

"μη βιαστείς πριν μου μιλήσεις φίλε κι αδερφέ μου
πλέον ο χρόνος δεν υπάρχει για την αφεντιά σου
κάνε τις στερνές σου σκέψεις κι έπειτα για πες μου
λόγια που πηγάζουν κατευθείαν απ' την καρδιά σου"

"τόσα χρόνια που έζησες τί μου 'χεις να δηλώσεις;
τί έχεις να εκμυστηρευτείς προτού σε απαλλάξω;
μια σου σκέψη μοναχά μπορείς να παραδώσεις
στο βιβλίο του σύμπαντος για πάντα να τη γράψω"

"να σκεφτείς με σύνεση τα λόγια που θ' αφήσεις
κι είμαστε τόσο κοντά για να 'βρεις τη γαλήνη
συ θα φύγεις δια παντός αφού μου απαντήσεις
μόνο αυτό που θα μου πεις για πάντα εδώ θα μείνει"

"κι όταν θα τη μοιραστείς μαζί μου αυτή τη σκέψη
γύρνα αργά και σταθερά εκατόν ογδόντα μοίρες
και τον ήλιο σαν κοιτάς θα κάνουμε τη στέψη
κι έφυγες από το εδώ που κάποτε πριν ήρθες"

τότε ευθύς το βλέμμα του ξανά θα κατεβάσει
κι ησυχία για μια στιγμή θα κυριαρχεί στον τόπο
μέχρι η ομιλία μου τη σιωπή να σπάσει
θα το βρω τί να του πω χωρίς κανένα κόπο

στο μυαλό μου θα 'ρθει αμέσως μια βραδιά μαζί σου
όταν είχαμε βρεθεί πριν χρόνια λίγες μέρες
τότε που είχα κοιμηθεί φιλώντας το κορμί σου
κι έκτοτε περάσανε τα χρόνια σαν τις σφαίρες

δύο κορμιά σφιχτά αγκαλιά, διττή ψυχή για ύπνο
χάδια τρυφερά ώσπου ο Μορφέας μας συναντήσει
ήταν όμορφο πολύ σαν άσμα από κύκνο
το 'θελα πάρα πολύ αιώνια να κρατήσει

κι έτσι όπως μας πήρε ο ύπνος σφιχταγκαλιασμένους
το πρωινό μας βρήκε ακριβώς στην ίδια στάση
ο ήλιος ήρθε να ξυπνήσει τους ερωτευμένους
κι ο ένας μας τον άλλον ήτανε γραφτό να χάσει

τούτη θα 'ναι η σκέψη μου κι αργά θα την εκφράσω
τελευταία μου λόγια πριν να φύγω από τον κόσμο
έτοιμος να μεταβώ εκεί που δεν θα υπάρξω
να υπογράψω της ζωής τον τελικό μου τόμο

δε γνωρίζω τί ακριβώς θα επακολουθήσει
μα είμαι σίγουρος θα νιώσω την ελευθερία
κι ο άγγελος στα μάτια θα με δει πριν ξεστομίσει
λέξεις που μονάχα τότε θα 'χουνε ουσία

μιαν ανάμνηση μονάχα απ' όλη τη ζωή μου
τη δημιούργησες εσύ μ' όλη την ύπαρξή σου
έτοιμη ν' αναπαυθεί επιτέλους η ψυχή μου
τελευταία μου εικόνα η υπέροχη μορφή σου

είμαι τυχερός που ένιωσα κάτι από σένα
ίσως να τα ξαναπούμε σε δυο ζωές και κάτι
μα γι' αυτή μου τη ζωή είμαι σίγουρος για ένα
το γνωρίζω πια καλά πως τότε υπήρξε

α γ ά π η

έρωτ...αλς

Γαλάζια θάλασσα βαθιά, παιδί του παραδείσου
πηγή της αιώνιας ζωής και πύλη της αβύσσου
γι' ακόμη μια φορά σου απαριθμώ τα όνειρά μου
σου εξιστορώ τα πάθη μου, σου ανοίγω την καρδιά μου

πιστή μου ακροάτρια και σιωπηλή μου φίλη
με το νερό σου αλμύρισέ μου τα ξερά μου χείλη
κι αυτά μεγάλα μυστικά μ' ευλάβεια θα σου πούνε
που ως τώρα μόνο τοίχοι αξιωθήκαν να τ' ακούνε

αγκάλιασέ μου το κορμί και πάρε με μαζί σου
να πλεύσω δίχως προορισμό σ' όλη την έκτασή σου
και τη στεριά θ' απαρνηθώ για σένανε και μόνο
κουρσάρος ατιθάσευτος από έρωτα και πόνο

επέτρεφέ μου ο πιο πιστός να γίνω εραστής σου
γονυπετής να υμνώ το μεγαλείο της θαλπωρής σου
κι ας με διαγράψουν απ' τη μνήμη οι τόποι και τα πλήθη
ποτές οι ευτυχισμένοι δε φοβήθηκαν τη λήθη

π.ναι.λο.3.14

Πηνελόπη μου όμορφη για πες μου τί συνέβη;
τί έπαθε το πιο όμορφο χαμόγελο του κόσμου;
στο ρυθμό σου το όμορφο κορμί σου όταν χορεύει
γύρνα σε παρακαλώ κι ένα σου βλέμμα δωσ' μου

μάτια της σαν θα τα δεις αμέσως θ' αναγνώσεις
πρόσωπο που δεν αρμόζει δάκρυα να κυλούνε
κι αν συμβεί και συ το δεις και μάρτυρας θα νιώσεις
θα πιστέψεις πως μπορούν κι οι αγγέλοι να πονούνε

βρήκα την ελπίδα μου σε σένα Πηνελόπη
πλέον δεν αποδέχομαι πως έχω πιάσει πάτο
και ποτέ μου αν δεν ανταμειφθούν καθόλου οι κόποι
η μορφή σου είναι αρκετή να μην το βάλω κάτω

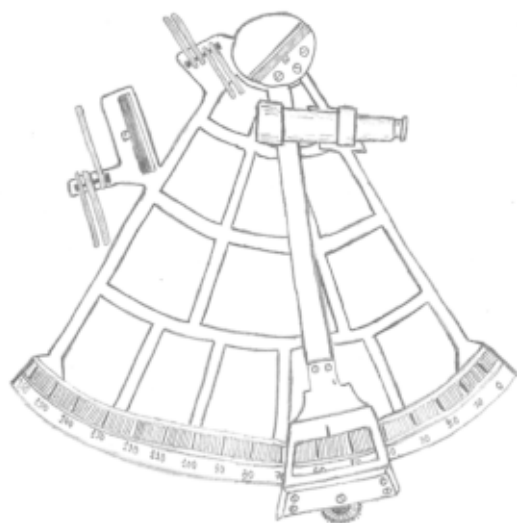
αγέρ' οχι

Στης Άνω Σύρου τα στενά περιπλανιέμαι κι όμως
τα πάντα ξένα μοιάζουνε και γνώριμα συγχρόνως
σα να 'σπασε ο απαράβατος του σύμπαντος ο νόμος
και προς τα πίσω γύρισε για μια στιγμή ο χρόνος

νεράιδα περιφέρεται μονάχη και με τόλμη
πεντάμορφη είναι του ουρανού η μονάκριβή του κόρη
στο βράχο μόλις έφτασε της λύθηκε η κόμη
την πολιορκούσαν αέρηδες κι εκείνη τους εθώνει

οι ανέμοι την ποθούσανε, τη διεκδικούσαν όλοι
μ' επιμονή ως και σήμερα θα φύσαγαν ακόμη
οι άνθρωποι δεν αντέχανε το χάος πάνω απ' την πόλη
μα πώς ν' αλλάξουνε του πόθου οι άγραφοί του νόμοι;

κι η κόρη δεν το βάσταγε να δεσμευθεί στον ένα
κι επέλεξε σε αγέρι να μη χαριστεί κανένα
μου το εξομολογήθηκε η μορφή της και σε μένα
αφέθηκε μες στο κενό κι ανήκει στον καθένα



αρμενί-ζώντας

Μεγάλη μάχη δώσαμε για χρόνια στα χαμένα
συντρόφους απωλέσαμε σε τούτο τον αγώνα
και τώρα ποιός μας τιμωρεί χωρίς οίκτο κανένα;
και δε γνωρίζω πόσο θ' αρμενίζουμε ακόμα...

επάνω στο κατάρτι αναζητώ στεριά στο βάθος
και δε θυμάμαι πότε κίνησα για να επιστρέψω
το νιώθω πως το χάνω όσο είχα μέγα πάθος
σα να 'μουνα πηγή κι εντός ολίγου να στερέψω

κουπί βαράμε ανελλειπώς κι έχουν σκιστεί τα ιστία
και πόσος δρόμος για τον προορισμό μας απομένει;
με μια ψυχή, με ξύλινα καράβια δυο και τρ(ο)ία
κερδίσαμε συντρόφια μου την όμορφη Ελένη!

βαστάτε δυνατά γιατί πολλές είναι οι προκλήσεις
θα συναντήσουμε μορφές που προκαλούν απέχθεια
με τόλμη να νικήσουμε τα εμπόδια, κι επίσης
ποτές να μην ξεχάσουμε τον προορισμό, αδέρφια!

ταξί-δεϊ

Η Ιθάκη είναι ο προορισμός του κάθε ταξιδιώτη
κι ο Γολγοθάς ενδιάμεσοι σταθμοί μες στο ταξίδι
η ελπίδα απαραίτητο εφόδιο, διότι
ειν' άγνωστες οι αναποδιές που η πορεία κρύβει

την προσοχή σου πάντα θα την κλέβουνε σειρήνες
θα προσπαθείς συνέχεια να επιλύσεις κάπου κάτι
ποτές δε θα εκλείψουν οι κακιές στιγμές εκείνες
που θ' απαιτήσουν να δεθείς με σθένος στο κατάρτι

κι αν σου είπανε πως το ταξίδι παιχνιδάκι θα' ναι
πιστεύουν πως ο προορισμός το κίνητρο είναι μόνο
γιατί μπορεί τα τυχερά να ήρθανε και πάνε
μα τροχοπέδη δε θεωρείς τον έρωτα ή τον πόνο

το οδυνηρό σου παρελθόν κι αν σου είπαν να ξεχάσεις
μην πέσεις στην παγίδα τους

και τους λωτούς γραπώσεις
να μην ξεχνάς του ταξιδιού καμιά από τις φάσεις
για τα καλά προΐστανται κακιές στιγμές σαν ώσεις

τον τελικό σου προορισμό ποτέ να μην ξεχάσεις
να ξαποσταίνεις πού και πού αν ο καιρός δεν κάνει
γιατί δεν είναι αθέμιτες του ταξιδιού οι παύσεις
μα να σαλπάρεις πάντα απ' όποιο άραξες λιμάνι!

υπ-άρχων

Κρύφτηκα μες στην ψυχή μου
μέτρησα τη δύναμή μου
είπα και την προσευχή μου
για να στοχαστώ

ψάχνοντας την ησυχία
της ψυχής την αρμονία
σκέφτηκα πως είναι μία
η ύπαρξή μου εδώ

το παρόν με τριγυρίζει
παρελθόν που δε γυρίζει
και το μέλλον μου σαπίζει
μέσα στο μυαλό

και ρωτώ τον εαυτό μου
ποιό να είναι το καλό μου
τον κακό μου τον καιρό μου
τι είναι που ποθώ

νιώθω ένα τρελοκομείο
στο παρόν μου λέω αντίο
ψάχνω ένα σοφό χωρίο
για να πορευτώ

να συμμαζευτώ πασχίζω
στον καθρέφτη με αντικρίζω
στοχαζόμενος τι αξίζω
μες στον κόσμο αυτό

λευτερώνω την ψυχή μου
ξέρω πια τη δύναμή μου
πίστη έχω στην ύπαρξή μου
και θ' αγωνιστώ!

κάθαρσις

Το βράδυ, μοναξιά μου, θα τα πούμε εμείς και πάλι
ξανά θα συζητήσουμε για έρωτα και πόνο
και συντροφιά θα μας κρατά η ανάσα απ' το μαγκάλι
τα λόγια μας θ' ακούνε το σπιτιού οι τοίχοι μόνο

ο αέρας θα σφυρίζει απ' έξω σα διαολεμένος
μα τ' άγρια δεν τρομάζουν όποιον αγριεμένος νιώθει
σ' εκλιπαρώ να δείξεις μέγα υπομονή και σθένος
οι αλήθειες που θ' ακούσεις θα 'ναι
οι πιο κρυφοί μου πόθοι

το πήρα απόφαση γερή επιτέλους να μιλήσω
τα κότσια βρήκα που ποτέ δεν πίστευα πως θα 'χα
σου υπόσχομαι, δεν πρόκειται να κάνω πάλι πίσω
μοναδική μου ακροάτρια εσύ... εσύ μονάχα

οι εποχές που πέρασαν ποτέ δε θα γυρίσουν
απέμειναν, μου φαίνεται, χρόνοι ζωής μου λίγοι
ταράζομαι με σκέψεις πως τα μάτια μου θα κλείσουν
της νιότης μου τα χρόνια πλέον οριστικά έχουν φύγει

στα χρόνια που περάσανε τι έκανα για μένα;
επένδυσα ποτέ μου στο να γίνω ευτυχισμένος;
κι αν νόημα δεν έψαξα και δε βρήκα κανένα
ποτέ δεν καταλάγιασα όσο κρύβω μέσα μένος

κοιτούσα τα εφήμερα και ζήλευα τα πάθη
δεν το 'θελά σε ψυχικές ν' αναλωθώ επενδύσεις
κι η δύναμη που κάποτε είχα τώρα πια εχάθη
κι ας λένε "για να γίνει κάτι, αρκεί να το θελήσεις"

τα λάθη μου δε φρόντισα όλα να τα διορθώσω
λάθη που εμένα βλάψανε μονάχα ή τα πλήθη
το πίστεψα πως αν βαθιά μέσα στο νου τα χώσω
θα φύγουν από μόνα τους και θα χαθούν στη λήθη

αναρωτιέμαι αν θα ρθούν κι άλλες στιγμές ακόμα
όπου τα πάντα θ' άλλαζαν με δυο μου λόγια ή τρία
μα ο φόβος της αποτυχίας μου σφάλισε το στόμα
αλλιώς μπορεί η ζωή μου άρδην ν' άλλαζε πορεία

για σφάλματα θα σου μιλώ, για πόθους και για ελπίδες
στιγμές που δεν τις άδραξα στην ώρα τους επάνω
και θα με δεις να οδύρομαι όπως ποτέ δε μ' είδες
καθώς θα ψάχνω να το βρω στο τώρα τι να κάνω

την κάθαρση αναζητώ να ξεκινήσω πάλι
και να χαράξει η ρότα μου έναν καινούριο δρόμο
αχ μοναξιά μου βοήθα με κι εγώ αγάλι αγάλι
θα ξεκινήσω της ζωής τον πιο λαμπρό μου τόμο!

(Ξ)ύπν(ι)ος

Καλώς την ασυνήθιστη μορφή μες στο' όνειρό μου
ανάμεσα στους δράκους, τις φωτιές και τους αγγέλους
για πες μου αν ήρθες για καλό ή τάχα για κακό μου
το νιώθω για τον ύπνο μου είσαι η αρχή του τέλους

Γεια χαραντάν σου φίλε μου κι είμαι η συνείδησή σου
πορεύομαι μαζί σου από πολύ μικρή ηλικία
κομμάτι αναπόσπαστο είμαι για την ψυχή σου
πιστά σ' ακολουθώ εις της ζωής σου την πορεία

Απίστευτο, μου φάνηκε πως σε γνωρίζω κάπου
μα τι κι αν προσπαθώ ν' αναγνωρίσω τη μορφή σου
δε βρίσκω πού σε ξέρω όσο κι αν προσπαθώ, του κάκου!
μου λες αλήθεια; κοίτα με στα μάτια μου κι ορκίσου!

Εγώ είμαι εσύ, κι εσύ είσαι εγώ, μα εμένα δε με βλέπουν
στην κάθε σου απόφαση εγώ είμαι από πίσω
τους φόβους σου τους ξαφνικούς

που σε φυγή σε τρέπουν
καμιά φορά τους προκαλώ για να σε βοηθήσω

Εγώ είμαι εσύ, κι εσύ είσαι εγώ,
σωστά το λες,
το νιώθω
δεν ξέρω για τους φόβους μου,
μα πες μου μόνο κάτι
εσύ είσαι που μου προκαλείς και κάθε μέγα πόθο;
εσύ ορίζεις το γιατί και πώς θα νιώσω αγάπη;

*Σωστά το λες, εγώ σε νιώθω κι εσαεί συμπάσχω
το καθετί που ζεις κι εγώ μαζί σου θα το ζήσω
κι ότι κι αν ξέχασες εσύ, ποτέ δε θα ξεχάσω
θα βρω ευκαιρία μια ζωή πικρά να στο θυμήσω*

Η μοίρα η αναπόφευκτη σε έφερε σε μένα
και τώρα συζητώ μαζί σου εδώ μες στο' όνειρό μου
δεν έχω ετοιμαστεί γι' αυτό σε μάθημα κανένα
τι ρόλο άραγε να παίζει αυτό στο ριζικό μου;

*Μην απαρνιέσαι το παρόν και πίσω να κοιτάζεις
να αποκομίζεις την ουσία από το παρελθόν σου
από τα λάθη που έκανες και έντονα τα κράζεις
μαθήματα να διδαχθείς για το καλύτερό σου*

Ποιός να 'ναι ο τρόπος για να μάθω
απ' τα παθήματά μου;
και πώς μπορώ να διδαχθώ ποιός είναι αυτός ο τρόπος;
να θυμηθώ τα πάντα από τα πρώτα βήματά μου
θα παιδευτώ σκληρά να μάθω, μα θ' αξίζει ο κόπος!

*Στοχάσου κάθε μέρα σου μια μέρα πριν το τώρα
την κάθε σου στιγμή σοφά κι ορθά ν' αποδομήσεις
τον εαυτό σου κρίνε και με σύνεση συγχώρα
τα λάθη σου την πρώτη τους φορά να μη μισήσεις*

Σοφά τα λόγια που μου λες κι εγώ θα τ' αγκαλιάσω
δε θα τα λησμονήσω, όχι, απεναντίας
θα προσπαθήσω μα πολύ φοβάμαι πως θα χάσω
το δίδαγμα του λόγου σου, το νόημα της ουσίας

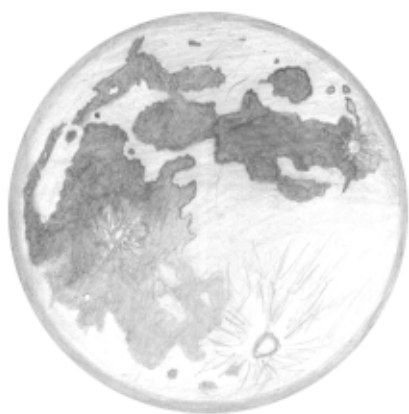
*Εγώ είμαι εσύ, κι εσύ είσαι εγώ, αυτό μονάχα κράτα
το μήνυμά σου το 'δωκα, την πήρες την ουσία
τα λόγια μου αφουγκράστηκες, θα τα θυμάσαι πάντα
να προσπαθείς συνέχεια, αυτό έχει σημασία*

Καλώς λοιπόν, κι εγώ αυτό στο νου μου θα κρατήσω
θα προσπαθώ τα λάθη μου να μην τα ξανακάνω
με σύνεση θα κρίνω όταν θα κοιτάζω πίσω
σαν άνθρωπος ελπίζω να πηγαίνω προς τα πάνω

Καλά τα λες, μα μην ξεχνάς, τα λάθη μην εκλείψουν
αρκεί καινούριο να είναι κάθε λάθος στην πορεία
γιατί οι κακές στιγμές αν τύχει απ' τη ζωή να λείψουν
μπροστά δεν προχωράς αν δεν υφίσταται η ουτοπία

Σ' ευχαριστώ συμπορευτή, αφέντη και προστάτη
το νιώθω, ήρθε η ώρα από τον ύπνο να ξυπνήσω
στον ξύπνιο μου θα νιώσω τάχα τίποτα ή κάτι;
μην θα 'ναι μιαν ανάμνηση ή γρίφος να τον λύσω;

Καλή σου μέρα αφέντη μου, της ύπαρξής μου ουσία
στα έγκατα του είναι σου και πάλι θα γυρίσω
μπορεί να μην τη νιώθεις τη δική μου παρουσία
μα εγώ πιστός θα είμαι εδώ για να σε βοηθήσω



σελήνη

Σελήνη σ' ερωτεύτηκα από μικρό παιδάκι
θυμάμαι σαν κατέβαλλα προσπάθειες να σε φτάσω
θαρρούσα πως ήσουν κι εσύ ακόμα ένα αστεράκι
φοβόμουνα μην πέσεις και διά παντός σε χάσω

μεγάλωσα, διδάχτηκα για σένα την αλήθεια
μου το 'πανε πως δεν μπορείς
να πέσεις σαν τ' αστέρια
μα την ανάσα όταν κρατώ με βία μέσα στα στήθια
ακόμα προσπαθώ να σ' ακουμπήσω με τα χέρια

μεγάλη η μοναξιά μου όταν λείπεις απ' το θόλο
δεν έχω πού να εμπιστευθώ
δυο-τρεις μου λέξεις μόνο
μονάχα εσύ είσαι ικανή από τον κόσμο όλο
να γίνεις ακροάτρια στις σκέψεις και στον πόνο

μα δεν αργείς για να φανείς και πάλι λίγο λίγο
κι αναζητώ ένα ξέφωτο για να σε απολαύσω
και δε μου κάνει η καρδιά απ' τη λάμψη σου να φύγω
το ξέρω πως είναι γραφτό και πάλι να σε χάσω

Κεφάλαιο 4

Εἰσὶ πολέμιαί τῆς ἀνίας

To alcohol!
The cause of...
and solution to...
all of life's problems!
—Homer Simpson



στ' άρδα μου

Σε σένα αφιερώνω τούτο δω το ποίημά μου
κατάφερες κακούργα να την κλέψεις την καρδιά μου
πετάω στον έβδομο ουρανό στα χείλη όταν σε νιώθω
φαντάζεις λύτρωση μοναδική σε κάθε μέγα πόθο

μου αρέσει τρυφερά γλυκά να σε ζουλώ στη μέση
κι αν ψεύδομαι ν' ανοίξει ο ουρανός και να με χέσει
κι εσύ να παραδίνεσαι στα στίβαρά μου μπράτσα
συ μου 'μαθες τον έρωτα όπως λέει κι η Σάσα Μπάστα

σαν πλάθω με τα δάχτυλα το τρυφερό κορμί σου
τινάζονται ηδονικά οι νόστιμοι χυμοί σου
το νέκταρ πίνουν οι θεοί και τρώγαν αμβροσία
μα εγώ εσένα γεύομαι και νιώθω ευτυχία

μου αρέσει να σε βλέπω όταν τη γλύφεις την πατάτα
τη φέτα, το λουκάνικο, το σνίτσελ και την τάρτα
αν ήσουν ποτό ελαφρύ μονίμως θα 'μουν λιάρδα
ποτέ να μη μ' αφήσεις λατρεμένη μου μουστάρδα

φραπές, τσιγάρο, ραντεβού

Με γκόμενα έχω ραντεβού και μ' έχει στήσει ώρα
μονάχος περιμένω ο καημένος στην πλατεία
τα σύννεφα έχουν μαζευτεί και θα ξεσπάσει μπόρα
κι αυτό το ραντεβού θα εξελιχθεί σε τραγωδία

Ξενυχτισμένος με hangover κι η βροχή με λούζει
περνάει η ώρα κι όλο λέω θα μείνω λίγο ακόμη
άλλο ένα στήσιμο έφαγα κι αυτό πικρά με τσούζει
νιώθω πως είμαι ο Πρόδρομος,
κι αυτή είναι η Σαλώμη

φοβόμουν ο έρμος πως στο ραντεβού θ' αργήσω
στην ώρα μου ήρθα ο βλάκας
και με την ψυχή στο στόμα
το χέσιμο απαρνήθηκα από φόβο μην τη στήσω
και τώρα πες μου πόσο πια να περιμένω ακόμα

μετά τη βρόχα κελαηδούν πουλιά με τόση χάρη
το αποφασίζω ένα φραπέ στο χέρι να τον πάρω
θα περιμένω λίγο ακόμα ο διάολος να με πάρει
κι ανάβω ένα μοιραίο τρισκατάρατο τσιγάρο

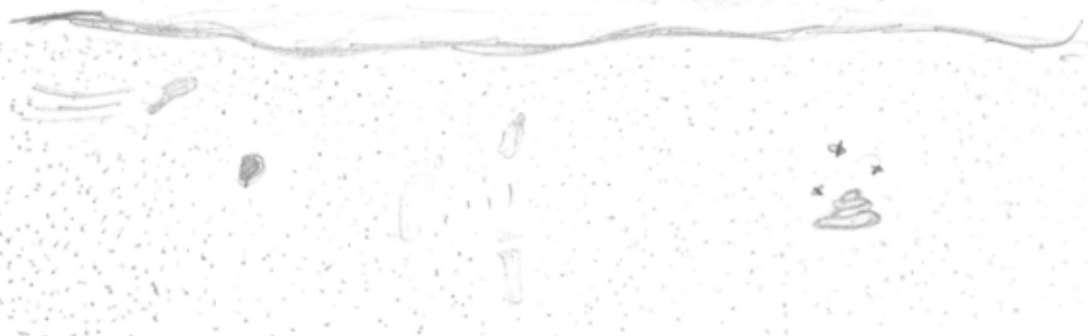
φραπές, τσιγάρο, φονικό μεγάλο που μου λάχει
περνάει ελάχιστη ώρα πριν η φύση με καλέσει
ότι έχει το στομάχι μου πάει κάτω ευθύς εν τάχει
κακιά στιγμή που βρήκε η τύχη να με παρατήσει

να βρω ένα καμπινέ τώρα το μόνο που μου μένει
αυτός είναι ο σκοπός μου κι είμαι αποφασισμένος
και ξάφνου βλέπω σκάει μύτη η καθυστερημένη
δε βρίσκω μέρος να κρυφτώ, χεσμένος κι οργισμένος

δικαιολογείται που άργησε και μου είναι όλο νάζι
προτείνω να καθίσουμε σ' ένα καφέ πιο πέρα
να περπατήσει έχει όρεξη, ρωτάει αν με πειράζει
κατάλαβα, χεσμένο θα με βρει κι αυτή η μέρα

έτσι σκυφτός σαν περπατώ και κάνω μια καμπούρα
αυτή μιλάει γλυκά κι εγώ κοντεύω να φλιπάρω
τί να της πω; αφού όση είχα στην αρχή καψούρα
κατέστρεψε σε μια στιγμή ο φραπές και το τσιγάρο





ινδικά του ρο

Κατουρώντας τον ωκεανό μετράω τ' άστρα
στην Ινδία λίγο πιο κάτω από τη Μαραχάστρα
απαλά με γαργαλάει στα μούτρα το αγέρι
όρθιος καθώς βρίσκομαι με το πουλί στο χέρι

με το κύμα να μου σκάει ανάμεσα απ' τα πόδια
το φοβάμαι μη με ζώσουν ινδικά χταπόδια
και σ' εγρήγορση είμαι για κανένα καρχαρία
μη τυχόν μπροστά μου πεταχτεί στην παραλία

δίπλα μου παρέα μου κάνουν ιερά γελάδια
ξαπλωμένα μες στην αμμουδιά γεννάν κουράδια
στην καλύβα σαν θα ξεκινήσω να γυρίσω
προσοχή στην άμμο τις σβουινιές να μην πατήσω

κι όπως σκάει το κάτουρο στο ύδωρ της θαλάσσης
φωσφορίζει το πλαγκτόν απ' τις αναταράξεις
άραγε πισίνα κατουράω μες στη σούρα;
κι έχει χημικά που χρωματίζουνε τα ούρα;

αφορμή ν' ανοίξω το βιβλίο της γεωγραφίας
 έριξα κατούρημα στην αλς της Αραβίας
 δεύτερο καλύτερο απ' όσα ρίξω ακόμα
 το πρώτο θα είναι πάντοτε
 στου κρεβατιού το στρώμα

ο Θρύλος του Χίρο Ονόντα

Όταν οι πάντες έφυγαν γρήγορα σαν τα βόδια
υπήρχε ένας που ηρωικά δεν το 'βαλε στα πόδια
σε αποστολή τον στείλανε μέσα στην άγρια ζούγκλα
με μία εντολή: να θερίσει σαν πανούκλα
τί κι αν τελείωσε ο πόλεμος και πέρασε στη λήθη
το νέο αυτό στη ζούγκλα εκεί ποτέ του δεν ελήφθη
κι αυτός συνέχισε πιστός στο μόνο του καθήκον
κατά των κροκοδείλων, αρκούδων και παροίκων
ουδείς δεν το ετόλμησε να τον εσταματήσει
ανύπαρκτο ενδεχόμενο τη ζωή να τους χαρίσει

¹Ο Χίρο Ονόντα ήταν Ιάπωνας στρατιώτης που βρέθηκε μαζί με άλλους τρεις φαντάρους στο απομονωμένο νησί των Φιλιππίνων το 1944 με εντολή να μην παραδοθεί, να μην αυτοκτονήσει και γενικά να περιμένει τον ιαπωνικό στρατό να τον απαλλάξει από τα καθήκοντά του. Πολέμησε για 29 χρόνια, μη γνωρίζοντας πως ο πόλεμος είχε τελειώσει.

Δυο παλικάρια μόνο είχε συντρόφια στον αγώνα
και κάνανε αντάρτικο σε βάτα και σ' αλώνια
σε σπίτι τους τη ζούγκλα αυτή είχανε μετατρέψει
δεν έμεινε μια γούρνα που να μην την είχαν χέσει
μοναδικοί τους φίλοι ο Μπαλού και ο Σιρχάν
άλλο πλάσμα δεν υπήρχε που να το αγαπάν
ροβινσώνες κρούσοι σε μιαν άγνωστη χώρα
μπροστά εις του πολέμου την ανελέητη μπόρα
τα όπλα τους μοναδικοί τούς είχαν μείνει φίλοι
σφεντόνα, τόξο, καταπέλτης, καριοφύλλι

Ετρώγανε πολλούς καρπούς κάθε λογής φυτών
επίσης σαλιγκάρια, μύγες, κάλυκες σφαιρών
χωράφια δεν υπήρχαν πλιάτσικο για να κάνουν
πάθανε σκορβούτο, μα αδύνατο να πεθάνουν
γνώρισαν μέρες πείνας, δίψας, μαύρης αγαμίας
τόσα δεινά δε γνώρισε ούτε ο Ιερεμίας
καμιά φορά τις πέτρες κάθονταν και μασούσαν
κατάφερναν έτσι ύπουλα την πείνα ξεγελούσαν
τις σφαίρες δεν τις τρώγανε, το μάθημα είχαν μάθει
όταν ένας κατέληξε με τρύπα στο στομάχι

Στην τέχνη του πολέμου πια είχανε διαπρέψει
ως και τον Ράμπο τον σκληρό θα είχανε μπερδέψει
σημάδι είχαν εύστοχο και όχι από σπόντα
και ενορχηστρωτής ήταν ο Χίρο ο Ονόντα
οι φήμες λεν ελέφαντα πως πήγαν και σκοτώσαν
ένα χαλίκι πέταξαν και τον κατατροπώσαν
ο ένας απ' αυτούς μ' ένα λιοντάρι αναμετρήθη
το έκλασε στη μάπα του κι αυτό εκατουρήθη
με ότι όπλα είχανε, σφεντόνες, κατσαβίδια
κατάφεραν να γίνουνε πολεμιστές μ' αρχίδια

Κάποια στιγμή ο ένας τους βαρέθηκε βαριά
βαρέθηκε μονάχα με ελάφια να μιλά
για όλους ήταν ένα αλάνι, επίδοξος λεβέντης
που όμως αποδείχτηκε ο πιο μεγάλος χέστης
το πήρε απόφαση να φύγει πέρα από τη ζούγκλα
να πάει στην πόλη και να γίνει ένα με τη μούχλα
παράτησε τους άλλους δυο να κυνηγάν ζαργάνες
και πήρε ρότα ευθύς για της Μανίλας τις πουτάνες
κι απέμειναν οι άλλοι δυο στη ζούγκλα μοναχοί τους
να περιμένουν τον εχθρό να γλείψει την ψωλή τους

Και ξάφνου κάποια μέρα ήρθε ο εχθρός μπροστά τους
αλλά η ενέδρα απέτυχε και πέσαν τα μαλλιά τους
μα γρήγορα αντέδρασαν και άρπαξαν τα όπλα
στα Φιλιππίνια έδειξαν των σαμουράι τα κόλπα
ο Χίρο και τ' αλάνι του χαρά πήραν μεγάλη
είκοσι χρόνια αναμονή για τούτο δω το πάρτυ
μα ο ένας τους πληγώθηκε κι έκανε χαρακίρι
κι ο Χίρο μόνος έμεινε στης ζούγκλας το τσαντίρι
κι αφού έστειλε τα Φιλιππίνια ευθύς ταχέως στον τάφο
έκλαψε για τον φίλο του και κάπνισε έναν μπάφο

Μονάχος τώρα πια εκεί δίχως ένα αλάνι
τα λογικά φοβήθηκε σιγά σιγά πως χάνει
περιφερόταν συνεχώς σα σίφουνας παντού
κραυγές άναρθρες έβγαζε σα να 'τανε ζουλού
κάποιες φορές που έβρεχε κι έριχνε κεραυνούς
εφώναζε και νόμιζε μιλούσε με θεούς
μικρά κοάλα σκότωνε και τα 'κανε θυσία
αφιέρωμα τα έκανε στον μάντη Τειρεσία
αυτή ήταν τώρα η ζωή του Χίρο του Ονόντα
κάποια στιγμή ενόμιζε πως ήταν ανακόντα

Στην πόλη ξεκινήσανε να δημιουργούνται φήμες
ο Χίρο ήταν η αιτία με τις κραυγές του εκείνες
τον άκουγαν οι κάτοικοι και φόβο είχαν μεγάλο
μην κατεβεί ο Σατανάς στα σπίτια τους επάνω
δαιμόνια και βαμπίρ νομίζαν ζούσαν μες στα βάτα
που γούσταραν να τρώνε κόσμο και παιδιά αφράτα
οι άνδρες δεν πατούσανε το πόδι τους στο δάσος
φοβόντουσαν πως θα 'τανε το τραγικό τους λάθος
γυναίκες δεν ετόλμησαν να πλησιάσουν πέρα
ο βιαστής ελόχευε τη νύχτα και τη μέρα

Σιγά σιγά κατάλαβαν στην πόλη τί συμβαίνει
πως ένας Γιαπωνέζος κει στη ζούγκλα τώρα μένει
το φόβο αποφασίσανε να διώξουν απ' την πόλη
κι από τη ζούγκλα να διωχθεί εκείνο το καριόλι
τον κλήρο ρίξανε να δουν στη ζούγκλα ποιοί θα πάνε
ποιοί θα 'ναι οι γκαντέμηδες σκατά να παν να φάνε
τις πανοπλίες φόρεσαν και φύγαν για το δάσος
σαράντα λεγεωνάριοι και ένας πούστης μπάτσος
τα παληκάρια της φακής με τα μυώδη μπράτσα
με την ψυχή στο στόμα και με το σκατό στην κάλτσα

Ο Χίρο πάνω στο βουνό με τους θεούς μιλούσε
λίγη πρέζα βάρεσε, μόνος παραληρούσε
μπροστά του σκαν οι επίδοξοι, χεσμένοι θηρευτές του
είχε καιρό να πατηθεί από άλλον ο μπαξές του
σε δέντρο πάνω πήδηξε κι άρχισε τα βρισίδια
μες στη μαστούρα φώναξε "ρε κλάστε μου τ' αρχίδια"
την πρέζα είδε ο μπάτσος και βλαστήμησε με μίσος
την ύβρη του την πλήρωσε μ' ένα σπαθί στο στήθος
οι υπόλοιποι φρικόρανε και το 'βαλαν στα πόδια
γύρω απ' τα δέντρα ελίσσονταν γρήγορα σα χταπόδια

Μα ο ένας απ' τους θηρευτές πρεζάκι ήταν βαρβάτο
και ζήτησε μια τράκα από τον Χίρο τον γαμάτο
ο Χίρο φίλο έψαχνε, έκατσε να του δώσει
του πέρασε απ' το μυαλό να τονε κουτουπώσει
καθίσανε, τα είπανε, κάνανε καλαμπούρι
επαίξανε και μουσική με λύρα και σαντούρι
αυτός τον Χίρο ρώτησε στη ζούγκλα τί ζητάει
γιατί δεν πάει στη χώρα του να τρώει και να γαμάει
μα αυτός στον αυτοκράτορα ορκίσθη πίστη αιώνια
ώσπου να ρθει ο διοικητής δε φεύγει απ' τα αλώνια

Όταν ο Χίρο εξήγησε στη ζούγκλα πότε αφίχθη
αυτός από τα γέλια του πάνω του εκατουρήθη
του εξήγησε ο πόλεμος είχε καιρό τελειώσει
μα ο Χίρο δεν το ήθελε να το διαπιστώσει
του εξήγησε πως το Τζαπάν τον πόλεμο είχε χάσει
κι ο Χίρο εκνευρίσθηκε και σείστηκε όλη η πλάση
του έριξε μια Παναγιά και του 'βρισε τη μάνα
κι αμέσως τον απείλησε με κοφτερή κατάνα
αυτός τον εφοβήθηκε και το 'βαλε στα πόδια
απ' την πολλή την ταραχή δεν πλήρωσε διόδια

Στην πόλη μόλις έφτασε είπε τα πάντα όλα
καθότανε και έβριζε την τύχη την καριόλα
όλοι στην πόλη σάστισαν, δεν ξέραν τί να κάνουν
δε θέλανε στη ζούγκλα τους τις μέντες να τις κλάνουν
μια σύσκεψη την κάνανε αμέσως τα γερόντια
της πόλης οι πολύ σοφοί που δεν τους μείναν δόντια
μετά από διαλογισμό και στοχασμό το βρήκαν
τη λύση τη μοναδική επιτυχώς σκεφτήκαν
τον διοικητή χρειαζόντουσαν του Χίρο του Ονόνα
που αν δεν ήτανε νεκρός θα ήταν στα ογδόντα

Δυο Φιλιππίνια στείλανε να πάνε Ιαπωνία
να βρούνε τον διοικητή, γαμώ τον σένιο Δία
με την ελπίδα πως ήταν ζωντανός ακόμα
κι όχι θαμμένος πουθενά κάτω από το χώμα
με δυσκολία τον βρήκανε να ζει και βασιλεύει
τσοπάνης γέρος σε μαντρί τα πρόβατα ν' αρμέγει
ευθέως του εξηγήσανε τα πράγματα πώς έχουν
και πως τον Χίρο τον ταρζάν πλέον δεν τον αντέχουν
τον παρακάλεσαν να ρθει να δώσει λίγη βοήθεια
σαν επαίτες φέρθηκαν τα δυο παλιογαμίδια

Ο διοικητής εξήγησε πως χρήματα δεν έχει
ταξίδι τέτοιο η τσέπη του είπε δεν το αντέχει
αυτοί αμέσως πρόσφεραν του ταξιδιού τα ναύλα
και στη Μανίλα του 'ταξαν μελαχρινή πουτάνα
το μάτι του εγυάλισε, χαρά πήρε μεγάλη
πήρε την γκλίτσα κι έβαλε τραγιάσκα στο κεφάλι
τις γίδες του χαιρέτησε με δάκρυα στα μάτια
"σας χαιρετώ κοκόνες μου, να 'στε πάντα γαμάτα"
με τα παιδιά ξεκίνησε για την αποστολή του
ευτυχισμένος θα 'βρισκε μουνί για το καυλί του

Αφού του δώκανε μωρό ωραίο να πηδήξει
τη ρότα του πια έμελλε στη ζούγκλα να τραθήξει
ξεκίνησε φωνάζοντας το όνομα του Χίρο
χαμένος περπατούσε μες στο δάσος γύρω γύρω
ο Χίρο καθώς άκουσε τη γνώριμη φωνή του
δεν πίστευε πως άκουγε ξανά τον διοικητή του
φοβήθηκε με φάντασμα πως είχε πια να κάνει
η κόκα του τον έκανε τα λογικά να χάνει
μα μόλις τον αντίκρυσε με σάρκα και οστά
μπροστά του υποκλίθηκε με αναφιλητά

"Καλέ μου διοικητή, χίλιες φορές να ζήσεις
το ήξερα πως δεν μπορεί να με εγκαταλείψεις
τη διαταγή σου δώσε μου κι εγώ θα υποκύψω
όποιο μουνί κι αν λαχταρώ, μη σώσω να γαμήσω
τριάντα χρόνια υπηρετώ στη ζούγκλα του θανάτου
εκατομμύριο εχθρούς σκότωσα πάνου κάτω
επέτρεψέ μου μια γραμμή κόκα να σε κεράσω
επτά χιλιόμετρα γραμμή για σένανε θα φτιάξω
φοβόμουνα ποτέ ξανα δε θα ξαναβρεθούμε
σ' εκλιπαρώ έλα κοντά σφιχτά ν' αγκαλιαστούμε"

"Ξεκίνα τη γραμμή να φτιάχνεις που 'ταξες την κόκα
μα επέτρεψέ μου τη διαταγή να σου τη δώκω πρώτα
ο πόλεμος τελείωσε, είσαι πολύ μαλάκας
βαστάς εδώ κι επιχειρείς αντάρτικο της πλάκας
τριάντα χρόνια τώρα, ήσουν καλός αντάρτης
και για τα Φιλιππίνια μέγας αρχιδοσπάστης
απ' τα καθήκοντά σου σ' απαλλάσσω με τιμή
και τώρα ας τη σνιφάρουμε δω τούτη τη γραμμή
τριάντα χρόνια τώρα, θα 'χεις μεγάλη στύση
θα πάμε στη Μανίλα και θα λιώσεις στο γαμήσι"

Έτσι είπαν και κάνανε, γυρίσανε στην πόλη
αφού πρώτα τελειώσανε την κοκαΐνη όλη
φτάσανε στην πρωτεύουσα αργά μέσα στο βράδι
κι απόλαυσαν των γυναικών το τρυφερό το χάδι
την επομένη φύγανε κι επαναπατριστήκαν
αντάρτης και διοικητής με δάκρυα χωριστήκαν
κι ο Χίρο τώρα απέμεινε μικροαστός στην πόλη
να νοσταλγεί το όπλο του να ρίξει κάνα βόλι
παράσημο του δώσανε για τη μεγάλη τόλμη
και τον Ονόντα γνώρισε όλη η κοινή η γνώμη

Άγνωστο πώς συνέχισε ο Χίρο τη ζωή του
μα σίγουρα δεν έσβησε ποτέ η ανάμνησή του
οι φήμες λεν πως C++¹ ξεκίνησε να μάθει
θα 'ταν το πιο οδυνηρό απ' όσα είχε πάθει
στις Φιλιππίνες κάτι ακόμη ακούγεται στο δάσος
τα βράδια να ουρλιάζει πολύ δυνατά με πάθος
το πνεύμα του Ονόντα πολλοί λεν πως ζει ακόμα
χωρίς έλεος στοιχειώνει τον αέρα και το χώμα
μακάρι να μπορούσαμε να μάθουμε όλοι κάτι
από τον ένα και τρανό, τρισμαέγιστο αντάρτη!



¹Γλώσσα προγραμματισμού για σκληρούς καριόληδες

Τῆς κακοῦργας κοινωνίας: Καμία κυβέρνηση στον κόσμο δεν πολεμάει τον φασισμό μέχρι τέλους. Όταν η μπουρζουαζία νιώθει την εξουσία να γλιστράει από τα χέρια της, αξιοποιεί το φασισμό για να μπορέσει να διατηρηθεί.

– José Buenaventura Durruti, συνέντευξη στην *Toronto Daily Star* το 1936

Μὰ αἱ θετικάί μας σκέψεις: Μην πάψεις να σκέφτεσαι τον ήλιο ακόμα κι όταν βρέχει. Κανείς δεν ανυψώθηκε χωρίς πρώτα να πέσει.

– Dillaz, *"Pessoas Sentidas"*

Εἰσὶ πολέμιοι τῆς ἀνίας: Στο αλκοόλ! Την αιτία και τη λύση σε όλα τα προβλήματα της ζωής!

– Homer Simpson

